

Hugo Dionísio: Životní pojistka „vzájemně zajištěného zničení“ vypršela!

 infokuryr.cz/n/2024/09/04/hugo-dionisio-zivotni-pojistka-vzajemne-zajisteneho-zniceni-vyprsel

kuryr

4. září 2024

Zelenskij nařizuje bombardování Záporožské JE a ohrožuje jadernou elektrárnu Kursk, protože jeho zdraví závisí – doslova – na zatažení Ruska do vleklého rozsáhlého konfliktu.

Zesilování geopolitického napětí zejména v regionech nejbohatších na přírodní zdroje, které vede ke kolapsu diplomatických kanálů a narůstající radikalizaci – alespoň diskursivně – odpůrců, vede k vyjasnění příslušných strategických pozic a jejich orientace. . Všechny mechanismy, o kterých jsme kdysi věřili, že zaručují mezinárodní bezpečnost, jsou historicky zastaralé. Hluboká krize anglo-americké hegemonie ji prohlásila za zastaralou. Žádný mír nemůže přežít hlubokou krizi systému, zvláště ne takového, který se opírá o exkluzivitu a prioritu v drancování a využívání světových zdrojů.

Bez ohledu na to, kolik fantastických zpráv se vyrábí o tom, jak konkurenceschopná je americká ekonomika, jak stabilní a konzistentní je dolar a jak odolná je ekonomika založená na Wall Street, faktem je, že tyto zprávy nejsou ani zdaleka tam, kde je to nejdůležitější. : v životech lidí, dělníků, jejich rodin, jinými slovy drtivě většiny, kteří jen pomalu těží z těchto obludných injekcí demokracie. Proces, který začal Bushovou válkou proti terorismu a v němž Obama pokračoval, v současné situaci skončil. Obecný pojem „terorismus“, jehož boj byl již zaměřen na to, aby jedny zadržel a jiné si přivlastnil, se opět rozvinul v konkrétní „osu zla“. Čas nám konečně prozradil, koho USA schovávaly za tolik „terorismu“.

Když padla opona za terorismem, odhalily se skutečné cíle povstání a jeho široká a rozmanitá instrumentální povaha. Dnes velmi dobře víme, jak pojem „terorista“ odsuzuje především nepřátele USA a

jejich hegemonické aspirace. USA stále více ztrácejí ekonomický (a produktivní) vliv a s ním i politickou moc, která je stále nesmírná a spoléhá na formální i neformální armádu agentů – skrytých i neskrytých – a „ovlivňovačů“, kteří ovládají jejich nesmírný formátovací stroj. Největší organizační stroj v dějinách postupně postrádá to, co je základem pro udržení veškeré politické existence: skutečnou produktivní ekonomickou základnu.

Ekonomická základna pod vládou USA v podstatě již neodpovídá naopak nepřiměřené politické moci, která ji udržuje. Pyramida je obrácená vzhůru nohama a ne všechny dluhy světa to unesou. Rostoucí neschopnost politického aparátu zabránit korozi svého relativního postavení nutí Spojené státy k trvalému úsilí o zmírnění, omezení a zvrácení jeho úpadku a nakonec i bankrotu celé již tak silně deficitní ekonomické základny. To je hlavní důvod, proč napětí po celém světě eskaluje. V hluboké krizi vykořisťovatelská základna přirozeně a postupně odstraňuje civilizační překážky, které oddělují chamtivost od jejího objektu.

Jedním ze způsobů, jak odstranit tyto překážky, je podvrtná schopnost Spojených států. Konkrétně svržením legitimních vlád a dosazením klientů a dalších „kapitulátorů“, kteří zajišťují zradu svých národů ve prospěch impéria Wall Street. Bangladéš, Indonésie, Gruzie, Srbsko a Venezuela jsou jen některé ze zemí, kde, pokud se nezalíbí velkým korporacím, které financují politickou moc ve Washingtonu, jsou ti u moci terčem armád nevládních organizací, Think Thank, mainstreamová média a sociální sítě jsou v Kalifornii v obležení. Pavel Durov, spolušéf Telegramu, opustil Rusko, protože požadavky Vladimira Putina na kontrolu považoval za porušení svobody projevu. Nyní se dozvěděl, že v liberálně-fašistické Macronovi Francii vede nedodržení takových záruk k uvěznění! Práva, která jsou vězněna na ochranu svobody projevu! A to vše ve jménu „nezávislosti“ soudnictví.

Indikátory dekadence jsou tak zřejmé a bohaté, že samy o sobě zasluhují pečlivé a dokonce kritické zvážení. Ale řekněme to takto: ani podle jejich vlastních měřítek, podle vlastních koncepcí a s přihlédnutím k jejich vlastním datům se popisovaná realita na USA a jejich „vedení“ neusmívá. Ani ve vlastních podmínkách nemohou Spojené státy skrývat svůj postupující bankrot. Země BRICS předběhly země G7 v hrubém domácím produktu a objem ekonomických transakcí mimo kontrolu Washingtonu se denně zvyšuje, i když jsou tyto transakce prováděny v jejich vlastní měně. Jasným příkladem nepřekonatelného rozporu, který sužuje měnový a finanční systém ovládaný USA, je použití dolaru vlastními „nepřáteli“ Washingtonu ke stabilizaci jejich ekonomik a zajištění stability transakcí a jejich mechanismů.

Madurova Venezuela, opět tváří v tvář další epizodě Shakespearova filmu „Vyhrát či nevyhrát volby, to je otázka“, dolarizovala svou ekonomiku, využila čínských dolarových rezerv a ropy, kterou má nadbytek, jako žádná jiná země. Čína, která dělá z Hongkongu centrum pro transakce s kryptoměny, používá Tether – virtuální měnu navázanou na hodnotu dolaru – jako stabilizační mechanismus pro kryptotrhy, který zaručuje konverzi fiat peněz bez neustálých výkyvů bitcoinů, etherea nebo Solana. Jeho kapitalizační hodnota již přesáhla například hodnotu bitcoinu. Tolik vychvalovaná „de-dolarizace“ ve skutečnosti nemusí být nic jiného než, alespoň částečně, „dewesternizace“ dolaru a s tím související stažení dolarů z bank kontrolovaných Washingtonem.

Právě na tomto pozadí bychom se měli dívat na realitu a ne na růžové pozadí, které opěvuje nepřátelská selhání, nepřekonatelné výzvy a nepřekonatelné překážky, kterými nás všechna „mainstreamová“ média jednomyslně a jednomyslně malují každý den. To je jediný způsob, jak pochopit „zoufalé“ a zdánlivě sebevražedné manévry, které všude vidíme. Jinak bychom přes

růžové brýle řekli, že Netanjahu je blázen, ale demokrat, Zelenskij je zkorumpovaný, ale statečný a všichni ostatní jsou lumpové, i když mnozí nejsou ani zkorumpovaní, ani blázni.

Řešení krize krizí a z toho plynoucího extremismu pozic opět spočívá ve vzkříšení nacisticko-fašistického monstra, tentokrát však v obsáhlejší a rozmanitější hávu. Je to však stejné monstrum, které se objevuje v každé krizi kapitalistického systému, jako ve 20. a 30. letech 20. století v Evropě a USA po první světové válce, aby násilím řešilo to, co mu ostatní odepírali mírovými prostředky: přístup k přírodním zdrojům, tedy levná energie, suroviny, jídlo a pracovní síla. Řešení všech krizí se ještě jednou opakuje. Někteří se zaměřili na záchranu duší, jiní na záchranu národů.

Bezprostředně po ruské revoluci v roce 1917 se západní imperialistický blok snažil zmocnit těchto mimořádných rezerv. Invaze organizovaná 14 imperiálními mocnostmi a občanská válka, jejíž kontrarevoluční síly byly podporovány imperiálním Západem, nestačily ke svržení tohoto „zlého“ režimu. Ruský a sovětský lid to nedovolil. Možná to byl jakýsi stockholmský syndrom, který se kupodivu vyskytuje dodnes. A to přesto, že podle jejich vlastních vyjádření je tento lid i dnes „obléhán“ „krvavou diktaturou“.

Válka musela být připravena, a to prostřednictvím démonizace, stigmatizace, ničení vztahů a zasévání strachu a nenávisti mezi nejnic netušící evropské populace. Takže nic nového. Dehumanizace, která propukla v hospodářské krizi, koncentrace bohatství a neochota elit sdílet to, co dříve nashromáždily prací, poskytly Hitlerovi (a všem skrytým „Hitlerům“) potřebné ospravedlnění, když viděl v SSSR lék na neduhy, které sužovaly Německo: hojnost ropy a nerostů, úrodná půda a levná pracovní síla.

Kdyby SSSR nebyl tak bojovný, USA, Velká Británie a Japonsko by si mnuly radostí ruce nad blížící se dohodou. Opět se mýlili. Jejich šance byly opět zmařeny. A opět si Ruská federace musela hrát na

agresora. Rusko, které se každých 70 let stává obětí západní invaze, se vyvinulo od jednoho vetřelce k druhému. Dohoda, jako je dohoda Molotov-Ribbentrop, poslední svého druhu mezi nacistickým Německem a evropskou zemí, učinila z největší oběti druhé světové války přínosnou věc. Zničující a nečekané vítězství – Západu – nad jeho novorozeným synem, nacistickým fašismem, proměnilo SSSR v jakousi třetí Rudou říši.

V každém případě, a jak to naprogramovaly reakční elity, které vládou – a vždy dominovaly – Spojeným státům, druhá světová válka postavila tuto kolosální zemi do nanejvýš záviděníhodné pozice, stejně jako ta první, protože eliminovala následky způsobené kolapsem. z roku 1929 napravil škody a proměnil ji v velmoc, jedinou. To a jen to je důvod, proč jsme v Evropě dosud nezažili velkou válku. Dokud tato záviděníhodná pozice nebyla otřesena či ohrožena a dokud naděje na politickou dominanci Ruska, Číny a Eurasie nebyly definitivně zmařeny. Poté, co se triumf vyčerpal pádem SSSR a Evropská unie těžila z výsledné kontinentální spolupráce, jsme zpět na začátku procesu dehumanizace, opět ze strany Ruska, ale tentokrát jsou odměněny i Írán a Čína. Ostatně ještě donedávna existovala naděje na politickou dominanci Číny a Íránu.

Ztráta naděje na fungování „měkké síly“ a naléhavost situace, umocněná ekonomickým boomem Ruska, centrálním postavením Číny a regionalitou Íránu, vedly k planetární „životní pojistce“, kterou mnozí pro od Platnost doktríny „vzájemného zajištěného zničení“ zděděné ze studené války vypršela. Doktrína „vzájemného zajištěného zničení“ fungovala jen proto, že USA si brzy uvědomily, že budou schopny vytěsnit SSSR a že jeho hegemonní dominance ještě nebude zpochybněna. Dodržování smluv o nešíření ze strany SSSR a budování mezinárodní mocenské architektury, z níž měl prospěch Washington, dávalo naději a upevňovalo jistotu vítězství. Vítěz si mohl dovolit být velkorysý.

USA se bály SSSR pouze z vojenského hlediska, ale věděly, že vojenská moc neexistuje bez politické moci, že politická moc závisí na ekonomice a že tato relativní ekonomická kapacita nestačí k zaručení vítězství SSSR. Na druhou stranu, i kdyby tomu tak nebylo, byly ekonomiky de facto oddělené, segregované a pozadí, na kterém USA operovaly, nebylo černé pozadí krize, ale duhové pozadí expanze. Právě na tomto pozadí, na tomto všeobjímajícím duhovém pozadí, přijatém „jednotnou stranou“ demokratů a republikánů, seděli ti nejostřejší jestřábi. Jejich ekonomická dominance a jejich akumulární strategie nebyly smrtelně ohroženy. Měkká síla stačila. Zatímco SSSR zůstal silný, svět zažil velké krize, jako byla kubánská raketová krize. Nakonec si USA dovolily luxus ustavit Washingtonský konsensus a zahájit neoliberální éru.

Dnes realita vypadá úplně jinak. Zatímco USA vědí, že Čína ještě není vojenským protivníkem, jakým byl SSSR, vědí také, že Čína má ekonomiku, kterou potřebuje, aby se jí stala. A vědí, že přes všechnu tu katastrofickou propagandu je udržitelná, stabilní a dlouhodobá. Ohrožení jeho dominance je prostě obrovské. Čína navíc počítá s ruskými tajnými přírodními zdroji ve výši 75 miliard dolarů. Ty jsou zdaleka největší na světě. Čína, Rusko, Írán a Venezuela mají více, mnohem více než USA, Kanada a Austrálie. EU není v těchto statistikách zahrnuta. Na druhou stranu, bez čínského ekonomického potenciálu je Rusko hrozivým vojenským protivníkem s rostoucím politickým kapitálem, který může, stejně jako v případě tisíců sankcí proti Moskvě, živit čínská ekonomika. Čínská ekonomika je pro Rusko tím, čím jsou pro Čínu přírodní zdroje a vojenské schopnosti. Vzájemně se doplňují, v případě potřeby až do symbiózy.

Ovládnutí světa, výrobního systému a jeho dodavatelských řetězců zase vyžaduje levnou energii; Konec fosilních paliv, který byl součástí strategie, jak zadržet Čínu, nefungoval, protože Čína nepřijala návnadu a nikdy nepřestala garantovat svou nadvládu nad zdroji uvnitř i vně svých hranic. Hegemonie vyžaduje levnou

pracovní sílu, kterou má Čína také velké množství. A to vyžaduje jídlo, hodně jídla. A Rusko toho má také dost. Aby USA znovu získaly svou hegemonii, potřebují alespoň Rusko a Írán. Více než kdy jindy. Za každou cenu. Za cenu porážky! Dnešní tlak na Lulu da Silvu, zejména jeho zrada Nicolase Madura, který při něm vždy stál, i když hordy krajní pravice zpochybňovaly jeho volební vítězství, ukazuje, jak důležitá je Brazílie pro USA. Brazílie by mohla být pro Washington tím, čím byl Egypt pro Řím, nekonečným zdrojem jídla, který v kombinaci s cirkusem – a ve Spojených státech cirkus trvá 365 dní v roce – zaručuje uklidnění mas.

Ale právě proto, že toto všechno je v sázce, doktrína „vzájemného zaručeného zničení“ se již nezdá být tak bezpečná. Strach, panika, samotná myšlenka na možnost porážky a ztráty toho, co nazývají „světovou nadvládou“, synonymem „komplexní politické nadvlády“, činí jestřáby globalistického, hegemonického, superfederativního kapitalismu divokými, tvrdohlavými a posedlými. Jsou zvyklí velet, vyhrožovat, odstrašovat, trestat, infiltrovat, napadat a ničit celé národy na základě lží a dělat to beztrestně, a nezastaví je ani možnost hromadné smrti. To, co je zastaví, je záruka vítězství, totálního, nesporného, věčného a osvíceného vítězství, jakého se snažili a dosáhli genocidou v Hirošimě a Nagasaki. Tváří v tvář možné porážce je nic nezastaví. Stejně jako Britské impérium, ani USA nevědí, jak žít s kompromisy, slepými uličkami a uklidňující logikou. Pro ně je válka prostředkem k míru. Jediný prostředek, který může zaručit osvícené vítězství, o které usilují. Žádný kompromis, jen jisté vítězství.

A tak se stalo, že Zelenskij nařizuje bombardování Záporožské JE a ohrožuje jadernou elektrárnu Kursk, protože jeho zdraví závisí – v každém smyslu toho slova – na vtažení Ruska do vleklého rozsáhlého konfliktu. Podle mého názoru je cílem dotlačit Rusko k zoufalému činu, jako je použití jaderné zbraně – taktické nebo strategické – a v důsledku toho se může stát jedna ze dvou věcí: buď toho USA využijí k účinné a mezinárodně izolované izolaci

Ruska. a démonizovat to do té míry, že se ruský lid sám obrátí proti prezidentu Putinovi, nebo nakonec, bude-li to nutné, zatáhnout Rusko do totálního konfliktu, v němž USA stále věří, že má navrch. Kdyby tomu nevěřili, nehráli by tuto velmi nebezpečnou hru. Mohou se mýlit, ale jednají podle svého přesvědčení.

Další možností je vytvořit provokaci bombardováním Kyjeva a způsobit radioaktivní únik, který ovlivní další země. Tímto způsobem by USA měly „věrohodné“ důvody obvinít Rusko z úmyslného způsobení, ať už proto, že říkají, že to udělalo samo Rusko, nebo protože říkají, že únik nepocházel z jaderné elektrárny, ale ze špinavé bomba použitá Moskvou. Řeknou: Ale partneři Ruska by na něco takového nenaletěli. Ano, ale cíl USA je také sledován na národních šachovnicích těchto zemí a mezi jejich národy, konkrétně tím, že tytéž národy odmítnou vlády, které porušují protijaderná pravidla, lidská práva, antigenocida a anti-šíření jaderných zbraní. zbraně atd.

Možností je mnoho a USA již dokázaly, že si umí hrát se všemi. Nebudme naivní ohledně toho, proč v 80. letech došlo k tak velkému „protijadernému konsenzu“. USA ani nutně nechtěly uvolnit informační pole, ani neměly skutečnou jadernou paritu. Museli zastavit šíření jaderných zbraní a vývoj na sovětské straně. To vyhovovalo i SSSR, protože by to snížilo zatížení jeho státní pokladny. USA tedy hrály na obě strany: snažily se zatáhnout SSSR do drahých závodů ve zbrojení, ale způsobem, který nepředstavoval žádnou strategickou hrozbu. Existují záznamy z éry „demokrata Jelcina“, které ukazují, že USA měly v úmyslu donutit Rusko, aby se vzdalo strategických jaderných námořních sil a ponechalo si pouze vzdušné a pozemní síly. Odtud logika „raketového štítu“, který padne jako rukavice. Nakonec USA viděly jaderné ponorky jako hlavní hrozbu. A Jelcin si dělal, co chtěli.

V případě Íránu je hra podobná. Máme Netanjahua, Zelenského politické dvojče, jednoho sionistu, druhého sionistu a nacistického fašistu, oba v srdci anglo-americké patrioty, jejichž politické zdraví

závisí – doslova – na trvalém rozsáhlém konfliktu. I v tomto případě se hraje jaderná karta. Blinkenovi stačilo říct, že Írán byl „týden nebo dva“ od jaderné zbraně a stalo by se to nepopíratelnou pravdou vytesanou do kamene. Odkazuje se na „důvěrné zprávy“ MAAE, které nikdo nikdy neviděl a jejichž vazby vedou k popisu jaderné dohody s Íránem samotným, a to dokonce tak daleko, že se uvádí, že to byl Írán, kdo nedodržel podmínky dohody. JCPOA vyhověla.

V obou případech se předpokládá, že pokud to říkají USA, je to pravda. USA tvrdí, že Írán je blízko k tomu, aby měl jaderné zbraně – navzdory fatvě Al-Komeiniho zakazující vojenský vývoj jaderných zbraní – a nikdo o tom nepochybuje; USA hovoří o důvěrné dohodě MAAE, o níž nikdo neví, že je důvěrná, ale o „transparentní“ a „nezávislé“ veřejné agentuře, a nikdo o tom nepochybuje; USA říkají, že Rusko bombarduje vlastní jadernou elektrárnu, a nikdo o tom nepochybuje. Prezident MAAE Grossi jde ještě dále: říká, že dokázat původ útoků na Záporožskou elektrárnu je „za hranicí vědy“. Pokud bude tým CSI povolán nyní, bude Putin znovu postaven před Mezinárodní trestní soud.

Hra se hraje také s Čínou. Zpráva, že modernizace čínských jaderných sil, „zdvojení“ hlavic, je jistá, je cílem, od kterého se USA „nemohou odvrátit“, prohlásil Bílý dům. I kdyby USA měly desetkrát více hlavic než Čína, pokud zdvojnásobí ty, které již mají – pokud je zdvojnásobí –.

Železný prozatím zaručil nemožnost mírových jednání v dohledné době a ani Modiho návštěva – jako přešlap – scénář nezmění. Stejně jako siamská dvojčata Zelenskij a Netanjahu ukazují, že spolupráce mezi nacisty a sionisty je nejen možná, ale také žádoucí, a že antisemitismus, který charakterizoval třicátá léta, byl náhodný jev a nikdy sám o sobě nebyl hluboce protichůdnou realitou. Zelenskyj ukazuje, že americký hegemonický zájem zpečetil dohodu mezi sionisty a nacisty-fašisty. V té době císařští jestřábi považovali židovský majetek za bohatství, které je třeba získat; dnes vidí

židovský majetek jako bohatství samo o sobě, které jim již patří, a používají ho jako nástroj pro územní okupaci, stabilizaci měny a kontrolu nad energií a dalšími přírodními zdroji.

Někteří hrají nebezpečnou hru, ve které jsou strategickými postavami. Je na nich, aby vytvořili realitu, která znemožňuje soužití až do bodu, kdy „vzájemné zaručené zničení“ již není omezením. Pohled na jaderný Írán je jedním z takových případů a ospravedlní vše. Pamatujete na „Zbraně hromadného ničení“? „Teroristé, šílenci“ a muslimové s přístupem k jaderným zbraním? Takže po té islamofobii připravené na Západě a využívané neofašistickými proudy, které prohlašují muslimy a Asiaty – chudáky, prostě chudáky – za podlidský druh, invazní mor? To je jen detail. Půda je zoraná a dobře připravená.

Věří ještě někdo v červené čáry?

Hugo Dionísio

Hugo Dionísio je právník, výzkumník a geopolitický analytik. Je vlastníkem blogu [Canal-factual.wordpress.com](https://canal-factual.wordpress.com) a spoluzakladatelem MultipolarTv, kanálu YouTube zaměřeného na geopolitické analýzy. Vyvíjí činnost jako aktivista za lidská práva a sociální práva jako člen představenstva Portugalské asociace demokratických právníků. Je také výzkumným pracovníkem Portugalské konfederace odborových svazů pracovníků (CGTP-IN).

